

ZIJDERUPS

Robert Galbraith bij Boekerij

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood

ROBERT GALBRAITH

ZIJDERUPS

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious, and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Eerste druk 2014

Vijfde druk 2019

ISBN 978-90-225-8661-7

ISBN 978-94-023-0260-8 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Silkworm*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2014 Robert Galbraith Limited

All rights reserved. The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2014 by Sphere.

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

'Love You More'

Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humes, Jonathan Gill, Aston Merrygold, Toby Gad & Wayne Hector. © Copyright 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company/ BMG Rights Management UK Ltd., a BMG Chrysalis company/ EMI Music Publishing Ltd.

All Rights Reserved. International Copyright Secured.

Reproduced by permission of Music Sales Limited/ Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.

'Oh Santa!'

Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michael Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri, © 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. © 2010 W.B.M. MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. (SESAC) ALL RIGHTS ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED BY W.B.M. MUSIC CORP. © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

*Voor Jenkins
zonder wie...
De rest weet hij zelf wel*

... blood and vengeance the scene, death the story,
a sword imbrued with blood, the pen that writes,
and the poet a terrible buskined tragical fellow,
with a wreath about his head of burning match instead of bays.

The Noble Spanish Soldier

Thomas Dekker

I

QUESTION

What dost thou feed on?

ANSWER

Broken sleep.

Thomas Dekker, *The Noble Spanish Soldier*

‘Goddomme, Strike,’ zei de schorre stem aan de andere kant van de lijn, ‘ik mag hopen dat er minstens een beroemdheid het loodje heeft gelegd.’

De reusachtige, ongeschoren kerel die in de vroege ochtend met zijn telefoon aan zijn oor door het donker beende, vertrok zijn mond tot een grijns.

‘Tets in die orde van grootte.’

‘Het is zes uur!’

‘Half zeven, maar als je wilt weten wat ik voor je heb, zul je het moeten komen halen,’ zei Cormoran Strike. ‘Ik ben niet ver bij je huis vandaan. Er is hier een...’

‘Hoe weet jij waar ik woon?’ vroeg de ander bars.

‘Dat heb je me zelf verteld.’ Strike onderdrukte een geeuw. ‘Je flat staat te koop.’

‘O, ja,’ zei de ander, wat milder nu. ‘Goed geheugen.’

‘Er is hier een eettentje dat dag en nacht...’

‘Lazer op. Kom straks maar langs op kantoor.’

‘Culpepper, ik verwacht later op de ochtend een klant die beter

betaalt dan jij en ik heb de hele nacht mijn bed niet gezien. Je hebt dit nu meteen nodig als je het wilt gebruiken.'

Gekreun. Strike hoorde het ruisen van beddengoed.

'Wee je gebeente als het niet iets heel groots is.'

'Smithfield Café aan Long Lane,' zei Strike en hij verbrak de verbinding.

Zijn enigszins manke tred werd steeds moeizamer naarmate hij verder heuvelafwaarts liep in de richting van Smithfield Market, die monoliet in de donkere winterochtend. Smithfield was een reusachtige victoriaanse vleestempel, de plek waar al vele eeuwen lang iedere werkdag vanaf vier uur 's morgens dode beesten werden uitgeladen, in stukken gehakt, verpakt en verkocht aan de slaggers en restaurants in heel Londen. Strike hoorde stemmen door het duister schallen, luid gebrulde instructies en het gebrom en gepiep van achteruitrijdende vrachtwagens die hun karkassen kwamen lossen. Zodra hij Long Lane betrad, werd hij een van de velen: warm aangeklede mannen die doelgericht hun maandagochtendwerkzaamheden verrichtten.

Een groepje sjouwers in fluorescerende hesjes stond opeengepakt, met bekers thee in hun in handschoenen gestoken handen, onder de stenen griffoen die de wacht hield op de hoek van het marktgebouw. Aan de overkant van de straat, oplichtend als een brandend haardvuur in de omringende duisternis, lag Smithfield Café, niet groter dan een bezemkast, maar vierentwintig uur per dag een bron van warmte en vet voedsel.

Er was geen wc, maar de klanten mochten gebruikmaken van het toilet bij wedkantoor Ladbrokes een paar deuren verderop. Aangezien de boekmaker pas over drie uur opening, maakte Strike een omweg door een achterafsteegje en leegde in een donker portiek zijn blaas, die op knappen stond van alle slappe koffie die hij de hele nacht onder het werk had gedronken. Doodmoe en uitgehongerd begaf hij zich ten slotte, met het genoegen dat alleen een man die zijn eigen fysieke grenzen heeft overschreden kan ervaren, in de vette lucht van gebakken eieren en spek.

Twee mannen in fleecе en waterdichte kleding stonden op, waar-

door er een tafeltje vrijkwam. Strike manoeuvreerde zijn omvangrijke lijf in de krappe ruimte en liet zich met een tevreden kreun op de stoel van hardhout met staal zakken. Bijna nog voordat hij erom kon vragen zette de Italiaanse eigenaar een grote witte mok met thee voor hem neer, die vergezeld ging van een paar driehoeken met boter besmeerd witbrood. Binnen vijf minuten stond er een groot ovaal bord met een uitgebreid Engels ontbijt voor zijn neus.

Strike viel niet op tussen de sterke kerels die het eetcafé in en uit tenderden. Hij was groot en donker, met stugge, kortgeknipte krullen en een enigszins wijkende haargrens boven een hoog, bol voorhoofd, een brede bokseersneus en dikke, norse wenkbrauwen. Onder het eten staarde hij dromerig naar het marktgebouw aan de overkant. De dichtstbijzijnde toegangspoort, nummer twee, kreeg langzaam gestalte in de afnemende duisternis: een strak stenen gezicht, stokoud en met een baard, staarde hem aan van boven de deur. Had den de karkassen ooit een eigen god gehad?

Hij was net aan zijn worstjes begonnen toen Dominic Culpepper binnenkwam. De journalist was bijna even lang als Strike, maar mager, met een huidje als van een koorknaap. Een merkwaardige asymmetrie, alsof iemand zijn gezicht een slagje tegen de klok in had gedraaid, verhinderde dat hij meisjesachtig knap was.

‘Ik hoop voor jou dat je een heel vette scoop voor me hebt,’ zei Culpepper terwijl hij ging zitten. Hij trok zijn handschoenen uit en gluurde bijna wantrouwend het zaakje rond.

‘Wil je iets eten?’ vroeg Strike met zijn mond vol worst.

‘Nee,’ antwoordde Culpepper.

‘Wacht je liever tot je ergens een croissant kunt krijgen?’ vroeg Strike met een grijns.

‘Flikker op, Strike.’

Het was bijna triest, zo gemakkelijk als de voormalige kostschooljongen op de kast te jagen was. Hij bestelde zijn thee op welhaast uitdagende toon en noemde de onverschillige ober (tot Strikes vermaak) ‘*mate*’.

‘Nou?’ zei Culpepper dwingend, de beker hete thee in zijn lange, bleke handen geklemd.

Strike viste in de zak van zijn overjas, haalde er een envelop uit en schoof die over de tafel. Culpepper trok de papieren eruit en begon te lezen.

'Fucking hell,' zei hij zacht, na een korte stilte. Koortsachtig bladerde hij door de velletjes papier, waarvan sommige volgekrabbeld waren in Strikes eigen handschrift. 'Hoe kom je hier in godsnaam aan?'

Strike, die zijn mond weer vol had met worst, priemde met zijn vinger naar een van de vellen papier, waarop het adres van een kantoor genoteerd was.

'Van zijn bloedeigen, afgedankte assistente,' zei hij toen hij zijn hap eindelijk had doorgeslikt. 'Naast de twee anderen van wie jij al op de hoogte was, neukte hij ook haar. Ze is nog maar kortgeleden tot de ontdekking gekomen dat ze niet de nieuwe lady Parker gaat worden.'

'Hoe ben je dáár nou weer achter gekomen?' Culpepper staaarde Strike aan over het vel papier in zijn handen, die trilden van opwinding.

'Speurwerk,' antwoordde Strike met volle mond, dwars door een nieuwe hap worst heen. 'Dat deden jullie vroeger toch ook, voordat je dit soort klusjes uitbesteedde aan detectives zoals ik? Maar ze moet aan haar toekomstige kansen op de arbeidsmarkt denken, dus ze wil niet vermeld worden in het artikel, oké?'

Culpepper snoof minachtend. 'Daar had ze aan moeten denken voordat ze deze jatte en ze...'

Met een behendig gebaar griste Strike de papieren tussen de vingers van de journalist vandaan.

'Ze heeft ze niet gejat. Hij heeft haar opgedragen deze gegevens vanmiddag voor hem uit te printen. Het enige wat ze verkeerd heeft gedaan, is dat ze ze aan mij heeft laten zien. Maar als jij van plan bent haar privéleven breed uit te meten in de kranten, Culpepper, dan neem ik ze nu mee terug.'

'Rot op.' Culpepper graaide naar de bewijsstukken van groot-scheepse belastingontduiking die Strike nu in zijn harige hand hield. 'Oké, we laten haar erbuiten. Maar hij weet straks natuurlijk hoe we eraan gekomen zijn, zo stom is hij nou ook weer niet.'

‘Wat kan hij uitrichten? Haar voor de rechter slepen, zodat ze een boekje open kan doen over alle duistere zaakjes waarvan ze de afgelopen vijf jaar getuige is geweest?’

‘Ja, oké,’ verzuchtte Culpepper na een korte overpeinzing. ‘Geef hier, ik laat haar er wel buiten. Maar ik zal haar toch moeten spreken, nietwaar? Om na te gaan of ze wel koosjer is.’

‘Die papieren zijn koosjer. Je hoeft niet met haar te praten,’ zei Strike vastberaden.

De trillende, hopeloos verliefde, bitter bedrogen vrouw bij wie hij zojuist vandaan was gekomen mocht nu niet alleen gelaten worden met Culpepper. Haar hevige verlangen om wraak te nemen op de man die haar een huwelijk en kinderen had beloofd zou ertoe kunnen leiden dat ze zichzelf en haar toekomstperspectief onherstelbare schade berokkende. Het had Strike weinig tijd gekost om haar vertrouwen te winnen. Ze was bijna tweeënveertig, ze had gedacht dat ze lord Parkers kinderen zou baren en was nu in de greep van een bepaalde bloeddorstigheid. Strike had urenlang met haar zitten praten en geluisterd naar het relaas van haar verliefdheid. Ze had in tranen door de kamer geijsbeerd en zichzelf heen en weer gewiegd op de bank, met haar knokkels tegen haar voorhoofd gedrukt. Uiteindelijk had ze hiermee ingestemd, een vorm van verraad waarmee ze al haar hoop ten grave droeg.

‘Je laat haar erbuiten,’ zei Strike. Hij klemde de papieren stevig in zijn vuist, die bijna twee keer zo groot was als die van Culpepper. ‘Begrepen? Ook zonder haar is dit een verdomd goed verhaal.’

Na een korte aarzeling gaf Culpepper zich met een grimas gewonnen. ‘Goed dan. Geef op.’

De journalist stak de paperassen in zijn binnenzak en klokte zijn thee naar binnen; zijn tijdelijke onvrede ten opzichte van Strike leek weg te ebben in het schitterende vooruitzicht van het ontmantelen van de reputatie van een lid van het Britse Hogerhuis.

‘Lord Parker van Pennywell,’ mompelde hij tevreden voor zich uit, ‘je bent behoorlijk de lul, jongen.’

‘Ik neem aan dat jouw baas deze betaalt?’ vroeg Strike toen de rekening tussen hen in werd gelegd.

‘Ja, ja...’

Culpepper gooide een briefje van tien pond op tafel en de twee mannen verlieten samen de zaak. Zodra de deur achter hen dichtgevallen was, stak Strike een sigaret op.

‘Hoe heb je haar aan het praten gekregen?’ vroeg Culpepper toen ze samen de kou in liepen, langs de motorfietsen en vrachtwagens die nog steeds kwamen en gingen bij de markt.

‘Door te luisteren,’ antwoordde Strike.

Culpepper wierp hem een schuinse blik toe. ‘Alle andere privé-detectives die ik inschakel zitten de hele dag telefoontjes te hacken.’

‘Dat is illegaal.’ Strike blies rook uit in de afnemende duisternis.

‘Maar hoe...?’

‘Jij beschermt jouw bronnen en ik de mijne.’

Ze legden een meter of vijftig zwijgend af, waarbij Strike bij elke stap heviger met zijn been ging trekken.

‘Dit wordt een topper. Een topper,’ zei Culpepper gniffelend. ‘Die hypocriete ouwe lul loopt altijd te blaten over de graaicultuur en zelf heeft hij twintig miljoen weggesluisd naar de Kaaimaneilanden...’

‘Fijn dat je er zo van geniet,’ zei Strike. ‘Ik mail je de rekening wel.’

Culpepper keek nog eens van opzij naar hem. ‘Heb je vorige week de zoon van Tom Jones in de krant zien staan?’ vroeg hij.

‘Tom Jones?’

‘De zanger uit Wales,’ zei Culpepper.

‘O, die,’ zei Strike zonder enig enthousiasme. ‘Ik heb vroeger een Tom Jones gekend in het leger.’

‘Heb je het artikel gezien?’

‘Nee.’

‘Hij heeft een mooi lang interview gegeven. Heeft zijn vader nooit ontmoet, vertelde hij, nooit iets van hem gehoord. Ik durf te wedden dat hij meer voor dat interview heeft gevangen dan jij me voor deze klus gaat rekenen.’

‘Je hebt de factuur nog niet gezien,’ zei Strike.

‘Ik zeg het maar. Eén interviewtje en je hoeft een paar avonden lang geen secretaresses uit te horen.’

‘Kom daar nou niet iedere keer mee aan,’ zei Strike, ‘anders werk ik niet meer voor je, Culpepper.’

‘Ik zou het artikel natuurlijk sowieso kunnen plaatsen,’ zei Culpepper. ‘Verloren zoon van rockster blijkt oorlogsheld, heeft zijn vader nooit gekend, werkt als privé...’

‘Mensen opdracht geven om telefoontjes te hacken is ook illegaal, heb ik me laten vertellen.’

Aan het einde van Long Lane hielden ze hun pas in en keken elkaar aan. Culpepper lachte ongemakkelijk. ‘Dan wacht ik je rekening maar af.’

‘Heel goed.’

Ze liepen allebei een andere kant op, Strike in de richting van het metrostation.

‘Strike!’ Culpeppers stem galmde door het donker achter hem aan. ‘Heb je haar geneukt?’

‘Ik verheug me op je artikel, Culpepper,’ riep Strike vermoeid, zonder om te kijken.

Trekkend met zijn been liep hij de in schaduwen gehulde ingang van het metrostation in, waar hij uit Culpeppers zicht verdween.

How long must we fight? for I cannot stay,
 Nor will not stay! I have business.

Francis Beaumont en Philip Massinger,
The Little French Lawyer

De metro zat al aardig vol. Maandagochtendgezichten: uitgezakt, uitgemergeld, gespannen, berustend. Strike vond een vrije zitplaats tegenover een jonge blondine met dikke ogen van de slaap wier hoofd steeds opzij zakte wanneer ze wegdommelde. Keer op keer ging ze met een ruk rechtop zitten, om vervolgens verwoed op de wazige bordjes van de stations te kijken of ze haar halte niet had gemist.

De trein bracht Strike in hoog tempo, rammelend en ratelend, dichterbij de schamele twee kamertjes met douche en toilet onder het slecht geïsoleerde dak die hij tegenwoordig zijn thuis noemde. In het diepst van zijn vermoeidheid, omringd door die uitdrukingsloze gezichten, als schapen, betrapte hij zich erop dat hij zat te mijmeren over de ongelukjes waaruit ze stuk voor stuk waren ontstaan. Goed beschouwd was iedere bevruchting puur een toevalstreffer. Honderd miljoen zaadcellen die blindelings door het donker zwommen, dat maakte de kans dat iemand werd wie hij werd verbluffend klein. Hoeveel mensen in deze volle metro waren gepland geweest, vroeg hij zich af, en hij voelde zich licht in het hoofd van vermoeidheid. En hoeveel van hen waren een ongelukje geweest, net als hij?

Op de basisschool had er een meisje bij hem in de klas gezeten dat een grote wijnvlek in haar gezicht had. Strike had heimelijk altijd een band met haar gevoeld, omdat ze allebei sinds hun geboorte iets onuitwisbaar afwijkends met zich meedroegen, iets waaraan ze niets konden doen. Zelf zagen ze het niet, maar alle anderen konden het zien en waren zo onbeleefd om er steeds weer opmerkingen over te maken. Hij had als jongetje van vijf gedacht dat de fascinatie die wildvreemden bij tijd en wijle voor hem aan de dag legden iets te maken had met zijn eigen uniekheid, maar uiteindelijk was het tot hem doorgedrongen dat ze hem zagen als niets meer dan de zygoot van een beroemde zanger, het incidentele bewijs van een slippertje dat een ontrouwe beroemdheid had gemaakt. Strike had zijn biologische vader slechts twee keer ontmoet. Er had een DNA-test aan te pas moeten komen voordat Jonny Rokeby zijn vaderschap erkende.

Dominic Culpepper was een wandelend distillaat van de wellustige belangstelling en de vooroordelen waarmee Strike te maken kreeg tijdens die zeldzame keren dat tegenwoordig nog iemand de nors kijkende voormalig soldaat associeerde met de rockster op leeftijd. De gedachten van die ander gingen dan onmiddellijk naar trustfondsen en gulle giften, naar privévliegtuigen, viplounges en de grenzeloze goedgeefsheid van een multimiljonair. In de opwinding over Strikes bescheiden bestaan en het slopende aantal uren dat hij draaide, vroeg men zich vervolgens af wat Strike wel niet gedaan moest hebben om zijn vader zo van zich te vervreemden. Wendde hij zijn geldnood voor om meer van Rokeby los te peuteren? Waar waren de miljoenen gebleven die zijn moeder ongetwijfeld van haar rijke minnaar had afgetroggeld?

Op dat soort momenten dacht Strike vol verlangen terug aan het leger, aan de anonimiteit van een loopbaan waarin je achtergrond en je ouders vrijwel niet meetelden, zolang je je werk maar goed deed. Vroeger bij de Special Investigation Branch, de militaire politie, had hij ter introductie geen persoonlijke vragen hoeven beantwoorden. Er werd hem hooguit gevraagd de vreemde namen op te sommen waarmee zijn buitengewoon onconventionele moeder hem had opgezadeld.

Het verkeer op Charing Cross Road was al behoorlijk druk tegen de tijd dat Strike de metro uit kwam. De novemberochtend brak langzaam aan, grijs en halfslachtig, vol achterblijvende schaduwen. Tegen de tijd dat hij Denmark Street in liep was hij doodop en deed zijn hele lijf zeer, en hij verheugde zich op het dutje dat hij hoopte te kunnen doen voordat zijn afspraak van half tien arriveerde. Strike zwaaide naar het meisje van de gitaarwinkel, met wie hij vaak op straat een sigaret rookte als ze allebei even pauze namen, en liet zichzelf binnen via de zwarte buitendeur naast 12 Bar Café. Daar nam hij de metalen wenteltrap die om de defecte kooilift heen naar boven liep. Hij passeerde de grafisch ontwerper op de eerste verdieping en zijn eigen kantoor met de gegraveerde glazen deur op de tweede, en liep door naar de derde, waar de kleinste overloop toegang bood tot zijn woonruimte.

De vorige bewoner, de bedrijfsleider van de bar beneden, had zijn heil gezocht bij een wat minder ongezonde woonomgeving en Strike, die enkele maanden in zijn kantoor had gebivakkeerd, had zijn kans gegrepen om de zolder te huren, dankbaar voor deze makkelijke oplossing van zijn dakloosheid. De woonruimte onder de dakspanten was naar alle maatstaven klein, maar zeker voor een man van één meter zevenentachtig. In de douche kon hij zijn kont amper keren, de huiskamer had een onpraktische open keuken en de slaapkamer werd vrijwel volledig in beslag genomen door het tweepersoonsbed. Een deel van Strikes spullen stond nog opgeslagen in dozen op de overloop, ondanks het bezwaar dat de huisbaas daartegen had gemaakt.

Zijn kleine ramen keken uit over de daken, en ver onder hem lag Denmark Street. De niet-aflatende basdreun uit de bar beneden werd dusdanig gedempt dat Strikes eigen muziek er meestal wel bovenuit kwam.

Strikes aangeboren netheid was overal zichtbaar: het bed was opgemaakt, het serviesgoed schoon en alles stond op z'n plaats. Hij moest zich nodig scheren en douchen, maar dat kon wel wachten; nadat hij zijn jas had opgehangen zette hij de wekker op tien voor half tien en ging volledig aangekleed op bed liggen.

Binnen een paar tellen sliep hij, en nog een paar tellen later – voor zijn gevoel – was hij weer wakker. Er klopte iemand op zijn deur.

‘Het spijt me heel erg, Cormoran...’

Zijn assistente, een rijzige jonge vrouw met lang, rossig blond haar, keek hem verontschuldigend aan toen hij de deur opendeed, maar zodra ze hem zag, veranderde haar gezichtsuitdrukking in afkeer.

‘Gaat het wel goed met je?’

‘Zzliep nog. Twee nachten mijn bed niet gezien.’

‘Nou, het spijt me,’ zei Robin nog een keer, ‘maar het is tien over half tien en William Baker begint een beetje...’

‘Shit,’ mompelde Strike. ‘Heb ik de wekker dan verkeerd...? Geef me vijf minuten.’

‘Dat is niet het enige,’ zei Robin. ‘Er is ook een vrouw die geen afspraak had. Ik heb al gezegd dat je geen tijd hebt voor een nieuwe klant, maar ze weigert te vertrekken.’

Strike geeuwde en wreef in zijn ogen. ‘Vijf minuten. Bied ze maar thee aan of zo.’

Zes minuten later, in een schoon overhemd, met de geur van tandpasta en deodorant om hem heen maar nog ongeschoren, betrad Strike de ruimte die aan zijn kantoor grensde, waar Robin achter haar computer zat.

‘Ach ja, beter laat dan nooit,’ zei William Baker met een stijf lachje. ‘Nog een geluk dat je zo’n knappe secretaresse hebt, anders was het me gaan vervelen en was ik opgestapt.’

Strike zag Robin hevig blozen, waarna ze haar hoofd afwendde en nadrukkelijk in de weer ging met de post. De manier waarop Baker ‘secretaresse’ zei had iets onmiskenbaar denigrerends. De directeur van een groot bedrijf, onberispelijk in zijn krijtstreeppak, had Strike in de arm genomen om onderzoek te verrichten naar twee leden van zijn raad van bestuur.

‘Goedemorgen, William,’ zei Strike.

‘Geen excuses?’ mompelde Baker, zijn blik op het plafond gericht.

‘Hallo, en wie bent u?’ Strike negeerde Baker en richtte zijn vraag

tot de tengere vrouw van middelbare leeftijd die in een oude bruine overjas op het puntje van de bank zat.

‘Leonora Quine,’ antwoordde ze met een accent. Volgens Strikes geoeffende oor moest ze uit het zuidwesten van Engeland komen.

‘Ik heb een drukke dag voor de boeg, Strike,’ zei Baker.

Zonder daartoe uitgenodigd te zijn liep hij door naar Strikes kantoor. Toen Strike hem niet volgde, bleef er weinig over van zijn hoffelijkheid.

‘Dat hoefde je in het leger vast niet te proberen, menéer Strike, te laat komen. Kom op, doorlopen.’

Strike leek hem niet te horen. ‘Wat wilt u precies van me, mevrouw Quine?’ vroeg hij aan de sjofel uitziende vrouw op de bank.

‘Het gaat over mijn man...’

‘Meneer Strike, ik heb over iets minder dan een uur een afspraak,’ zei William Blake nu wat luider.

‘Uw secretaresse zei dat u geen tijd had, maar ik wilde toch wachten.’

‘Strike!’ blafte William Baker, alsof hij zijn hond tot de orde riep.

‘Robin,’ snauwde Strike uitgeput toen hij eindelijk zijn geduld verloor. ‘Maak de rekening op voor meneer Baker en geef hem zijn dossier. Het is helemaal bijgewerkt.’

‘Wat?’ vroeg William Baker, van zijn stuk gebracht. Hij kwam het kantoor uit gelopen.

‘Hij stuurt je de laan uit,’ zei Leonora Quine tevreden.

‘Je hebt je werk nog niet volbracht,’ zei Baker tegen Strike. ‘Je zei dat er nog meer...’

‘Laat iemand anders het maar afronden. Iemand die het niet erg vindt om voor zo’n eikel te werken.’

De atmosfeer in het kantoor leek volledig te verstarren. Robin pakte met een stalen gezicht Bakers dossier uit de kast en overhandigde dat aan Strike.

‘Hoe dúrf je me zo...’

‘Er staan genoeg bruikbare punten in dat dossier die stand zullen houden voor de rechter,’ zei Strike terwijl hij de directeur de map aangaf. ‘Die zijn je geld zeker waard.’

‘Je bent nog niet klaar met...’

‘Hij is klaar met jou,’ kwam Leonora Quine tussenbeide.

‘Hou je kop, mens. Je moet...’ begon William Baker, maar hij deed een stap achteruit toen Strike plotseling een halve pas naar voren deed. Niemand zei iets. De oud-militair leek ineens twee keer zo veel ruimte in te nemen als enkele seconden daarvoor.

‘Neemt u plaats in mijn kantoor, mevrouw Quine,’ zei Strike kalm.

Ze deed wat haar werd opgedragen.

‘Denk je nou echt dat ze jou kan betalen?’ sneerde William Baker voordat hij zich uit de voeten maakte, met zijn hand al op de deursklink.

‘De hoogte van mijn honorarium is bespreekbaar,’ zei Strike, ‘wanneer het een klant betreft die ik graag mag.’

Hij liep achter Leonora Quine zijn kantoor in en trok met een klap de deur achter zich dicht.

... left alone to bear up all these ills...

Thomas Dekker, *The Noble Spanish Soldier*

‘Dat is me d’r een, hè?’ merkte Leonora Quine op terwijl ze plaatsnam in de stoel die voor Strikes bureau stond.

‘Zegt u dat wel,’ bevestigde Strike, die tegenover haar neerplofte.

Ondanks haar vrijwel rimpelloze rozige huid en het heldere wit rond haar blauwe irissen schatte hij haar een jaar of vijftig. Haar dunne, futloos uitziende grijzende haar werd uit haar gezicht gehouden door twee plastic kammetjes, en ze tuurde naar hem door een ouderwetse bril met een uit de kluiten gewassen plastic montuur. Haar jas was schoon, maar duidelijk aangeschaft in de jaren tachtig, met schoudervullingen en grote plastic knopen.

‘Dus u bent hier vanwege uw man, mevrouw Quine?’

‘Ja,’ antwoordde Leonora. ‘Hij wordt vermist.’

‘Hoe lang al?’ Strike reikte automatisch naar een notitieblok.

‘Tien dagen,’ zei Leonora.

‘Bent u al bij de politie geweest?’

‘Ik heb bij de politie niks te zoeken,’ antwoordde ze ongeduldig, alsof ze het beu was dat steeds te moeten uitleggen. ‘Ik heb ze één keer gebeld en toen was iedereen kwaad op me omdat hij gewoon bij een bekende bleek te zitten. Owen gaat er zo nu en dan vandoor. Hij is schrijver,’ voegde ze eraan toe, alsof dat alles verklaarde.

‘Is hij al eerder verdwenen dan?’

‘Het is een emotionele man.’ Ze keek er somber bij. ‘Hij stapt zo nu en dan op, maar deze keer is hij al tien dagen weg. Ik weet dat hij behoorlijk van streek is, maar ik heb hem thuis nodig. Ik zit met Orlando en er moet nog van alles gebeuren en...’

‘Orlando?’ herhaalde Strike. Zijn vermoeide geest ging onmiddellijk naar het vakantieoord in Florida. Hij had geen tijd om naar Amerika te gaan, en Leonora Quine, in haar stokoude jas, zag er beslist niet uit alsof ze een ticket voor hem zou kunnen betalen.

‘Onze dochter Orlando,’ zei Leonora. ‘Ze heeft veel zorg nodig. Er past nu een buurvrouw op haar terwijl ik hier ben.’

Er werd op de deur geklopt en daar verscheen het stralende goudblonde hoofd van Robin. ‘Wilt u koffie, meneer Strike? En u, mevrouw Quine?’

Toen ze aan Robin hadden doorgegeven wat ze wilden drinken en zij zich had teruggetrokken, zei Leonora: ‘Het hoeft niet lang te duren, want ik denk dat ik weet waar hij is. Ik krijg alleen het precieze adres niet te pakken en de telefoon wordt niet opgenomen. Hij is nu al tien dagen weg,’ zei ze nog een keer, ‘en we hebben hem thuis nodig.’

Het kwam Strike tamelijk decadent voor om in die omstandigheden een privédetective in de arm te nemen, zeker omdat het hele voorkomen van de vrouw armoede uitstraalde.

‘Als het simpelweg een kwestie is van een telefoontje...’ zei hij voorzichtig. ‘Hebt u niet een vriend of vriendin die kan...?’

‘Dat is niks voor Edna,’ zei ze, en hij betrapte zich erop dat hij buitenproportioneel geroerd was (soms werd zijn kleine hartje blootgelegd door de vermoeidheid) om haar indirecte bekentenis dat ze maar één vriendin had op de hele wereld. ‘Owen heeft opdracht gegeven aan niemand los te laten waar hij zit. Wat ik nodig heb,’ zei ze eenvoudig, ‘is een man die die lui voor me kan bellen. Om ze te dwingen me te vertellen waar hij zit.’

‘Uw man heet Owen?’

‘Ja, Owen Quine. Hij heeft *Hobart’s Sin* geschreven.’

De naam noch de titel zei Strike iets.

‘En u denkt te weten waar hij is?’

‘Ja. We waren laatst op een feestje met die figuren van de uitgeverij en zo. Hij wilde me eerst niet meenemen, maar ik zeg: “Ik heb al een oppas geregeld, ik ga mee.” Daar hoorde ik Christian Fisher iets tegen Owen zeggen over een of ander schrijfhuis. Dus ik zeg naderhand tegen Owen: “Wat was dat nou voor huis waar hij het over had?” en Owen zegt: “Dat gaat je niks aan, het is nou net de bedoeling om even weg te zijn van vrouw en kinderen.”’

Het was bijna een uitnodiging aan Strike om haar uit te lachen, zoals haar man haar had uitgelachen; ze straalde het soort trots uit dat moeders ook wel veinzen wanneer ze over het lompe gedrag van hun kinderen vertellen.

‘Wie is Christian Fisher?’ vroeg Strike. Het kostte hem grote moeite om zich te concentreren.

‘Uitgever. Jonge, trendy kerel.’

‘Hebt u Fisher al gebeld om hem naar het adres van dat schrijfhuis te vragen?’

‘Ja, ik heb een week lang geprobeerd hem te pakken te krijgen, elke dag. Ze zeiden dat ze de boodschap zouden doorgeven en dat hij me terug zou bellen, maar ik heb niks gehoord. Ik denk dat Owen die Fisher heeft gevraagd om niet te verraden waar hij zit. Maar u kunt hem dat adres wel ontfutselen. Ik weet dat u goed bent,’ zei ze. ‘U hebt de moord op Lula Landry opgelost terwijl de politie het niet voor elkaar kreeg.’

Nog maar acht maanden geleden had Strike slechts één klant gehad; zijn detectivebureautje had op z’n gat gelegen en de vooruitzichten waren hopeloos geweest. Toen had hij aangetoond, tot tevredenheid van het Openbaar Ministerie, dat een beroemde jonge vrouw geen zelfmoord had gepleegd maar van haar balkon op de derde verdieping was geduwd. De publiciteit die daarop volgde had hem een vloedgolf aan opdrachten opgeleverd; wekenlang was hij de bekendste privédetective van de Britse hoofdstad geweest. Jonny Rokeby was opeens niet meer dan een voetnoot in zijn verhaal, en Strike had naam gemaakt zonder zijn hulp – al was het een naam die door de meeste mensen verkeerd werd gebruikt...